

изъ нощетѣ на зраговетѣ си, той нито подозираше, че е подушенъ, нито приятелитѣ му въ града знааха това нѣщо, за да му даджгъ по-сигурно убѣжище.

Остритѣ погледи на Али Чаушъ се втрѣчихъ изпитателно и въ Илчовото кафене, което бѣше заплетено до връжмата и той влѣзе въ него прѣди да влѣзе въ хана.

Въ кафенето имаше четири души: единъ гостъ, — българинъ, едъръ дебелъ, въ френски дрѣхи — който пушеше наргеле на миндера; Илчо кафеджията, който точеше единъ бръсначъ на ябелие, а прѣдъ огледалото — бръснѣше други единъ гостъ, обрънатъ гърбомъ къмъ вратата, съ руса коса и черно шаячево сѣко.

Василъ Левски.

Али-Чаушъ поздрави българина съ наргелето, когото познаваше, отиде при кафеджията и го попита съ равнодушенъ, ужъ, видъ, низко:

— Нѣма ли тука въ хана, Илчо, единъ. . . . търговецъ? — и турчинътъ направи описание на лицето и дрѣхитѣ на дякона.

— Незнамъ, Али-Чаушъ, азъ въ хана се не мѣсж, отговори кафеджията и продължаваше заниманието си спокойно, защото той не познаваше Левски, нито се интересуваше да разбере защо Али-Чаушъ търси такъвъ човѣкъ.

— Единъ, сивъ, сухъ. . . . повтори Али-Чаушъ, като машинално хвърли очи къмъ Левски, на когото само гърба можеше да види.

Тоя разговоръ, станалъ съ низкъкъ гласъ, биде чутъ обаче и отъ другитѣ въ кафенето.

Ржката на чирака затрѣпера, бръсначътъ се затрѣсе въ нея, като че иска да падне. Лицето му прижълтъ отъ страхъ! Бѣдното момче познаваше, че бръсне Левски.

Но още повече се бѣше измѣнило лицето на едрия българинъ, който на миндера дърпаше наргилето. Той